

העוררת:

אי זי טי בע"מ

[REDACTED]

- נגד -

המשיב

מנהל הארנונה, עיריית הוד השרון

[REDACTED]

החלטה

ערר מס' 45/16 וערר מס' 2/17 נסובים על חיובי הארנונה שהשית המשיב על העוררת בגין נכס פיזי מס' 24150103000 ברח' הנגר 6, הוד השרון (להלן - "הנכס") בין השנים 2016-2017.

נוכח העובדה שערר מס' 45/16 וערר מס' 2/17 עוסקים כאמור באותו הנכס, בשים לב לכך שזהות הצדדים בשני ההליכים זהה, לאור הדמיון הרב בין כתבי הטענות ובהתאם לסמכות המוקנית לוועדת הערר על פי תקנה 19 לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בועדת ערר), תשל"ז-1977 (להלן - "תקנות הערר") הוחלט על מיזוג העררים דנן ועל מתן החלטה משותפת.

1. בין הצדדים אין מחלוקת כי העוררת היא המחזיקה בפועל בנכס וכי הנכס משמש אותה לעסקיה. אין גם מחלוקת כי המשיב חייב את העוררת בארנונה בגין הנכס וכי הנכס סווג לצורך חיובו בארנונה כ"תעשייה עתירת ידע (הייטק)".
2. העוררת הינה חברה אשר עוסקת בתחום ההייטק ומנהלת בנכס מרכז פיתוח למוצרי מחשוב ודפוס דיגיטאלי.
3. ליבה של המחלוקת בהקשר הנדון נובע משינוי מדיניות המשיב בקשר עם יישומו של סעיף 21 לצו המיסים של עיריית הוד השרון לשנת 2017 (להלן - "צו הארנונה") אשר קובע (בנוסחו הנוכחי הזה) בוז הלשון:

" 21. נכסים המשמשים לתעשייה עתירת ידע (הייטק)

א	עד 4,000 מ"ר - לכל מ"ר	930	137.22
ב	מ - 4,001 עד 9,000 מ"ר - לכל מ"ר	930	70.63

4. יש לציין כי שטח הנכס שבנדון עולה על 4,000 מ"ר.
5. העוררת טוענת, כי במשך זמן רב הייתה נהוגה בעיריית הוד השרון מדיניות חיוב ארנונה של נכסים שבהם מתנהלים עסקים מסוג העסק שמנהלת העוררת בנכס בתעריף קבוע עבור כל מ"ר, החל מהמטר הראשון.
6. העוררת מלינה על כך שמדיניות זו השתנה בשנת 2016, כאשר המשיב שינה את שיטת החיוב בארנונה מתעריף אחיד אשר שיעורו נקבע בהתאם לגודל הנכס לחיוב קבוע עבור כלל הנישומים שפוחת ככל שגודל הנכס עולה והחליט, כי חיוב בארנונה לעסקים בסיווגה של העוררת יתבצע בהתאם לתעריף דיפרנציאלי, אשר הולך ופוחת ככל ששטח הנכס גדל, כך לדברי העוררת, מכאן ערר זה.
7. העררים שבפנינו הוגשו לוועדת הערר ביום 4.1.2017 (ערר 45/16) וביום 28.2.2017 (ערר 2/17), הקדשנו לערר זה ישיבה אחת (ב-27 ביוני 2017) ובמסגרתה הענקנו לצדדים הזדמנות לפרט את טענותיהם בעל פה ולהציג את ראיותיהם, כן הענקנו לצדדים שהות של 60 יום להגיע להבנות והסכמות להסדרת עניין זה ללא מעורבות שיפוטית. משלא הסתייע בידי הצדדים להגיע להבנות כאמור נתקבלה החלטתנו כלהלן.

טענות העוררת

8. העוררת טוענת כי במשך השנים שעד לשנת 2016 חויבה בהתאם לצו הארנונה לסיווג "מפעלים עתירי ידע" ובהתאם למדרגת המס הקבוע בסעיף 21 (2) לצו הארנונה (מ-4,001 מ"ר ועד 9,000 מ"ר), בתעריף 69.4 ₪ לכל מ"ר (לפי התעריף הנקוב בצו הארנונה לשנת 2016), וזאת החל מהמ"ר הראשון.
9. לדברי העוררת, במהלך שנת 2016 התל המשיב לנקוט במדיניות חדשה לפיה, מדרגות המס המוזכרות בסעיף 21 חלות באופן מדורג, קרי - שטח הנכס שעד 4,000 מ"ר חויב לפי סעיף 21 (1) בצו הארנונה בתעריף 134.83 ₪ (בתעריף לשנת 2016) למ"ר ובגין השטח שמעל 4,000 מ"ר (ובגין שטח זה בלבד) נקבע תעריף לפי סעיף 21 (2) לצו הארנונה של 69.4 ₪ (בתעריף לשנת 2016).
10. העוררת טוענת (בסעיף 2 בכתב ערר 45/16) כי אופן החישוב החדש שגוי ונוגד את הנוראות צו הארנונה.
11. לחלופין, טוענת העוררת (בסעיף 7 לכתב ערר 45/16), כי העירייה שינתה את שיטת החישוב שהייתה נהוגה עד לפני זמן קצר וזאת בניגוד לדין, ללא אישור שר הפנים ושר האוצר ובניגוד לדיני ההקפאה שעיקרם בחוק הסדרים ובתקנות הסדרים במשק המדינה (ארנונה כללית ברשויות המקומיות), התשס"ז-2007, ולפיכך עדכון תעריף הארנונה (בהתאם למדיניות החדשה) אינו חוקי.

12. במסגרת כתב הערר 2/17 שכללה העוררת את טענה זו וטענה כי (סעיף 8 בכתב ערר 2/17) שיטת הגבייה החדשה מנוגדת לכוונתו המקורית של מחוקק המשנה ולאופן הפרשנות הראוי לסעיף 21 לצו הארנונה ומכאן כי מדובר במדיניות שאינה חוקית.
13. לתמיכה בטענה זו, העוררת מדגישה את השוני באופן ניסוחו של סעיף 21 לצו הארנונה לעומת סעיפים אחרים בצו הארנונה, המעידים לשיטתה על כוונתו האמיתית של המחוקק בעת קביעת שיעורי החיובים השונים בצו הארנונה. כך בין היתר, בנוסחו של צו הארנונה משנת 2004, הוגדר במפורש כי החיוב בגין כל אחת מהחלופות הנקובות בסעיף 21 יחול על המייר הראשון בכל נכס, לשיטת העוררת (סעיף 12 לכתב ערר 2/17), יש בנתון זה בכדי להעיד על כוונתה המקורית של העירייה ועל אופן הפרשנות הראוי של סעיף 21 לצו הארנונה.
14. כך למשל בצו הארנונה לשנת 2004 אנו מוצאים כי --

" 23. מפעלים עתידי ידע

1. באזור תעשייה

א	עד 1,000 מ"ר – לכל מ"ר	980	103.33
ב	1,001 עד 4,000 מ"ר – לכל מ"ר, מהמייר הראשון	980	77.50
ג	4,001 עד 9,000 מ"ר – לכל מ"ר, מהמייר הראשון	980	51.66

"

....

15. שמע מיניה, כי באותה עת קבע הצו סיווג של נכסים שהם מפעלים עתידי ידע לפי גודלם, וסעיפי-המשנה בסיווג שבסעיף 23 זה סווגו את הנכסים לפי גודלם ובהתאם קבעו את שיעור הארנונה לכל הנכס, הכל מהמייר הראשון ועד האחרון.
16. בנוסף טוענת העוררת (סעיף 17 לכתב ערר 2/17), כי האופן בו פירשו מנהלי הארנונה הקודמים את צווי הארנונה, בהתייחס ל"תעשייה עתידת ידע", קבע נהוג ומדיניות אשר לא ניתן לתרוג ממנו כיום באופן חד צדדי. ביסוד טענה זו נסמכת העוררת על הכלל לפיו שינוי שיעור החיוב בארנונה צריך להתבצע באופן מפורש, בהתאם לדיני ההקפאה ובכפוף לאישורם של שר האוצר ושר הפנים.
17. לעוררת טענה נוספת (סעיף 9 לכתב ערר 45/16) והיא נוגעת לחיוב הארנונה שהושת עליה בגין השימוש בשטחי תנייה הסמוכים לנכס. לדעתה שגה המשיב עת השית על העוררת חיובי ארנונה בגין שטחי תניה שכן העירייה נוהגת לחייב בארנונה את בעלי הנכס ולא את המשתמשים בתניה. במקרה זה בעלת הנכס היא חברת ס.א.י ירק בנייה והשקעות בע"מ (להלן: "חברת ס.א.י"), חברת ס.א.י מחייבת מצדה את העוררת באופן ישיר בחיובי הארנונה המוטלים עליה בגין התניה. העוררת סבורה, כי מדובר בכפל חיוב המנוגד לדין.
18. בהמשך החליטים בעניינה, במסגרת כתב ערר מס' 2/17 נראה, כי העוררת חזרה בה מטענה זו (סעיף 21 לכתב ערר 2/17) וכל שנתבקש המשיב הוא להמציא לידי העוררת תשריט של שטח התניה הנ"ל לצורך בדיקת חיובה בארנונה. משאלו הם פני הדברים ואין אנו נדרשים לדון בטענה זו נציין רק, כי טוב יעשה המשיב אם ימציא לעוררת את התשריט כמבוקש.

19. העוררת מוסיפה וטוענת (סעיף 15 לכתב ערר 45/16), כי יש בהתנחלות העירייה משום הפליה אסורה ותמורה בינה לבין עסקים אחרים ברחבי העיר, שרירותיות וחוסר תום לב הנובעים מהסדרי הפשרה שסגרה העירייה עם עסקים אחרים, הסדרים אלו, יוצרים את הרושם שהעירייה נוקטת במדיניות של איפה ואיפה.
- טענות המשיב**
20. המשיב טוען כי דין העתירה להידחות, בין אם על הסף ובין אם לגופה.
21. למשיב מספר טענות מקדמיות: לדעת המשיב (סעיפים 9-15 לכתב התשובה לערר 45/16), העוררת הגישה באיחור את ההשגה על חיובה בארנונה לשנת 2016, ובמועד שבו הוגש ההשגה (6.12.2016) הייתה כבר השומה לאותה שנה חלוטה. לאור איחור זה יש לדעת המשיב לדחות על הסף את הערר (45/16) ככל שהוא נוגע לחיובים שהושתו על העוררת במהלך שנת 2016.
22. למשיב טענה מקדמית נוספת והיא (סעיפים 14-24 לכתב התשובה לערר 2/17), כי יש לדחות על הסף את טענות העוררת בכל הנוגע למשמעות שיש ליחס לצו הארנונה ולאופן הפרשנות הראוי לצו הארנונה. לדידו של המשיב, מדובר בטענות חדשות אשר לא הופיעו בכתב ההשגה שהגישה העוררת לשנת 2016 או בכתב ההשגה לשנת 2017, ומשום כך מדובר בהרחבת חזית אסורה.
23. לחלופין, המשיב סבור (סעיפים 25-30 לכתב התשובה לערר 2/17) כי טענות הנוגעות לפגמים בלשונו של הצו ו/או שינוי הצו ו/או שינוי מדיניות העירייה, אינן מצויות בסמכות של וועדת הערר ולאור כך יש לדחות את טענות העוררת.
24. לגופו של עניין, המשיב אוחז בדעה, כי לשון צו הארנונה ברורה ואינה משתמעת לשתי פנים וחייב העוררת בוצע בהתאם לדין. עמדת המשיבה הינה (סעיפים 46, 47 לכתב התשובה לערר 2/17) כי הסיווג המופיע בסעיף 21 בצו הארנונה לשנים 2016 ו-2017 משקף תעריף ארנונה מופחת לשטח הנכס הכלול בהגדרת כל סעיף-משנה, באופן שחיובו של כל נכס פוחת ככל שחלקו השיורי גדל. כלומר, מדובר כאן לדעת המשיב בסוג אחד וחייב שיורי הולך ופוחת בהתאם לשטח הנכס.
- דינו**
25. לאחר שעיינו בטענות הצדדים ובתומר המצורף על-ידם, הגענו לכלל מסקנה כי דינו של הערר להידחות.
26. באשר לחיובי הארנונה שהושתו על העוררת במהלך שנת 2016, נראה לנו שיש לקבל את טענת הסף של המשיב לדחיית כתב הערר (45/16) וזאת לאור הגשת ההשגה באיחור משמעותי החורג מלוחות הזמנים הקבועים על פי דין.
27. בהתאם לסעיף 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשליו – 1976 (להלן – "חוק הערר"), מי שחיוב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה.

29. בעניינו, שומת הארנונה השנתית לגבי הנכס נשלחה לעוררת במהלך חודש ינואר 2016 ואילו החשגה התקבלה במשרדי המשיבה רק במהלך חודש דצמבר 2016. במצב דברים זה, במועד פנייתה של העוררת למשיבה בהשגה בגין חיובי הארנונה עבור הנכס, השומה הייתה כבר חלוטה ולא עמדה לעוררת עוד זכות החשגה.
30. במסגרת ערר 2/17, הפנתה העוררת לפסק הדין שניתן בעניין ברי"מ 901/14 עבוד ויקטור נ' עיריית חיפה (פורסם בנבו, 06.07.2014) (להלן - "עניין עבוד ויקטור") לשם הוכחת טענתה כי בסמכות הוועדה ובסמכות המשיב ליתן ארכה להגשת החשגה ועל כן למרות האיחור המשמעותי כאמור יש לדון בטענותיה.
31. אכן, צודקת העוררת ובסמכותו של מנהל הארנונה ליתן ארכה מעבר למועד הקבוע בסעיף 3 לחוק הערר, יחד עם זאת, הלכה פסוקה היא כי ארכה כאמור תוענק במקרים חריגים בלבד, אשר בהם ישנו טעם מיוחד המצדיק את החריגה מלוחות הזמנים הקבועים בחוק הערר, ובהקשר הנדון העוררת לא הראתה שטעמים אלו מתקיימים.
32. לעניין זה ראוי להביא את דבריה של כבי השופטת ד' ברק-ארז בעניין עבוד ויקטור:
- " חשוב להטעים: סמכות - לחוד, ושיקול דעת - לחוד. סמכותם של מנהל הארנונה ועדת הערר להארכת מועד לקבלת השגה שהוגשה באיחור אמורה להיות מופעלת אך לעיתים חריגות, במתינות, ובהירות. זאת, על מנת שלא לפגוע ביציבות ובוודאות שהן כה חשובות בתחום הדינאמי של חיובי ארנונה, שכן ככלל - שומה שלא הוגשה בגינה השגה במועד הופכת לסופית."**
33. העוררת מפנה גם לתקנה 28 לתקנות בתי דין מינהליים (סדרי דין), תשנ"ב - 1992, הגם כי אינה רלבנטית לסדרי הדין בהליך כגון דא, אשר קובעת כי ארכה תינתן מטעמים מיוחדים שיירשמו.
34. בהקשר הנדון נראה שלא רק שאין טעמים מיוחדים המצדיקים את האיחור הניכר בהגשת החשגה לשנת 2016 אלא שלא הוצגו בפנינו טעמים כלשהם, ובוודאי לא טעמים מיוחדים, המצדיקים חריגה מלוחות הזמנים הקבועים בחוק הערר.
35. מכל מקום, העוררת לא ראתה לנכון לציין בפני הוועדה, קל וחומר להוכיח, אלו טעמים גרמו לעיכוב בהגשת החשגה כאמור, ומכאן כי אין ולא היה צידוק להעניק לעוררת ארכה מעבר לזמן הקבוע בסעיף 3 לחוק הערר.
36. למען שלמות התמונה נוסיף, כי במסגרת החשגה שהוגשה בגין שנת 2016, העוררת אף לא ביקשה ארכה ממנהל הארנונה או התייחסה לעיכוב בהגשת החשגה, ומשום כך החלטת המשיב לדחות את החשגה הנייל בדין יסודה, ואין אנו רואים מקום להתערב בקביעה זו.
37. בסיכומו של חלק זה נציין, כי לאור העובדה שערר מס' 2/17 הוגש בתאם ללוחות הזמנים הקבועים בחוק הערר, ממילא טענותיה של העוררת נבחנו ונדחו גם לגופו של עניין. לפיכך החשש, כי זכויותיה של העוררת תקופחנה כתוצאה מעמידה דקדקנית על כללי הפרוצדורה בהקשר זה אינו ממשי.

38. כעת נתפנה לבחון האם טענות העוררת בדבר הפרשנות הראויה לסעיף 21 לצו הארנונה מהוות הרחבת חזית כטענת המשיב.
39. הרציונל לאיסור בדבר העלאת טענות חדשות במסגרת הליך הערר הינו פשוט, והגיונו בצדו – סעיף 6(א) לחוק הערר קובע, כי "הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערור עליה לפני ועדת ערר".
40. הווה אומר, כי טענות כתב הערר הן תולדה של דחית ההשגה, ואם "טענת הפרשנות" לא נטענה על-ידי העוררת במסגרת הליך ההשגה, הרי היא מנועה מלהעלות טענה זו כעת.
- ראו לעניין זה: עמ"נ (ת"א) 34083-11-09 מרכז לוינסקי בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב-יפו (פורסם בנבו, 31.05.2011), שם נקבע כדלקמן:
- "ועדת הערר יושבת כערכאת ערעור על החלטות מנהל הארנונה, ולא ניתן לטעון בפניה טענות חדשות ... יודגש, כי אין מדובר בעניינינו בהוספת נימוק נוסף לערר, אשר על-פי חוק הערר ניתן להתיר במקרים מסוימים אלא בהוספת עילה חדשה".
41. תקנה 17 לתקנות הערר מורה כדלקמן: "בשמיעת הערר לא תיזקק הועדה לכל נימוק שלא יצויין בכתב הערר או בתשובה, אלא אם היא משוכנעת שהנימוק נשמט שלא באשמת בעל הדין המבקש להיעזר בו, או ששמיעת הנימוק דרושה למען הצדק".
42. נראה אפוא כי לטענת המשיב בדבר הרחבת חזית אכן יש בסיס משום שההשגות שהגישה העוררת בגין חיוביה בשנת 2016 ובשנת 2017 לא כללו טענות הנוגעות לפרשנות הראויה של צו הארנונה.
43. למעלה מן הדרש נציין גם, לאחר ששקלנו את טענותיה של העוררת, כי ממילא דין הערר להידחות מפאת חוסר סמכות היות ולטענותיה של העוררת אופי משפטי מובהק אשר אינו תואם את סמכויות וועדת הערר.
44. סמכות ועדת הערר מוגבלת לדון בנושאים המפורטים בסעיף 3 לחוק הערר. מדובר ברשימה סגורה, שעוסקת בעניינים שהם במהותם טכניים-עובדתיים. עניינים שעיקרם שאלות בעלות היבט משפטי מובהק, כגון הקריטריונים לקביעת ארנונה או סבירות גובה הארנונה או סוגיות מן המשפט המנהלי הנוגעות לסבירות הפעולה השלטונית או לחוקיותה, כל אלה אינם מצויים בסמכות ועדת הערר [וראה: ע"מ 5640/04 מקורות חברת מים בע"מ נ' מועצה אזורית לכיש (פורסם בנבו, 5.9.2005)].
45. סעיף 3 (ב) לחוק הערר קובע איסור מפורש על מנהל הארנונה ועל ועדת הערר להחליט בטענה שמעשה של העירייה היה נגוע באי חוקיות.
46. לעניין זה ראה, כדוגמאות בלבד, את האמור בעמ"נ (ת"א) 239/05 מנהל הארנונה של עיריית הרצליה נ' דפנה ואריה גבע (פורסם בנבו, 28.02.2008) שם העלה הנישום טענת הפרה של חוקי ההקפאה:

"... הטענה המרכזית בגינה הגישו המשיבים את ההשגה היתה כי החיוב בארנונה אשר הוטל עליהם אינו חוקי ונוגד את תקנות ההסדרים. לאור סעיף 3 לחוק הערר,

אשר צוטט לעיל, טענה ממין זה אינה בסמכות מנהל הארנונה בדונו בהשגה. מסעיף זה עולה כי סמכותו של מנהל הארנונה מוגבלת לנושאים עובדתיים וטכניים ואין הוא מוסמך לדון בטענה בדבר חוקיות החיוב בארנונה והיותו מנוגד לתקנות ההסדרים. 13. מאחר וטענת המשיבים אינה בסמכות מנהל הארנונה, היא גם אינה בסמכות ועדת הערר, הדנה בערר שהוגש על החלטת מנהל הארנונה. צודק המערער בטענתו, כי ועדת הערר לא היתה מוסמכת לדון בטענה זו וכי מקומה של טענה זו ימצא בעתירה מנהלית, בבית המשפט לעניינים מנהליים.

47. כך גם נקבע בקשר לטענות מסוג הפליה בעמ"נ (ת"א) 11-05-26594 משתלת בית הירוק (1989) בע"מ נ' מנהלת הארנונה המחלקה למים וגביה עיריית רמת גן (פורסם בגבו):

"המערערת כללה בערעורה נושאים שלוועדת הערר לא הייתה סמכות להכריע בהם (ואכן לא הכריעה). ממילא הערעור חורג ממסגרת הסמכות העניינית התחומה בדין [ס' 3(א)] לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) תשל"ו – 1976 (להלן: "חוק הערר"). בית המשפט העליון פסק כי בהליכי ערר אין מקום לטענות בדבר אי חוקיות צו הארנונה, חוסר סבירות הצו, אי התאמה ל"חוקי ההקפאה" וכיו"ב. טענות ממין זה אינן עניין לוועדת הערר לענות בו ומקומן בערוץ של עתירה מנהלית [עע"ם 5640/04 מקורות נ' מועצה אזורית לכיש [פורסם בגבו]]. ממילא אין הן גם עניין לבית המשפט שלערעור שכן החלטות ועדת הערר הן תחום המסגרת של העניינים הנבחנים בערעור. "מסלול של עתירה מינהלית בבית המשפט לעניינים מנהליים, בהתאם להוראות חוק הארנונה וחוק בתי משפט לעניינים מנהליים תש"ס-2000 – במסלול זה יידונו טענות של תקיפה ישירה לגבי חוקיות הצווים עצמם, כמו חוסר סבירות קיצוני והפליה או העלאה בניגוד לדני ההקפאה."

48. ראה גם: בר"מ 14/3811 ע"ד ישראל כלוף נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב (פורסם בגבו, 2015.03.05):

"אשר לסמכות הוועדה לדון בטענת הפליה ובטענות אי חוקיות נוספות – בית משפט זה לא פסל את האפשרות שלפיה ייתכנו מצבים שבהם טענת הפליה תידון במסגרת ערעור מינהלי, אך לא נטע מסמרות בדבר (בר"מ 4021/09 מנהל הארנונה של עיריית תל אביב נ' חברת מישל מרסייה בע"מ, [פורסם בגבו] פסקה ל"ו (20.12.2010)). בכל מקרה, דרך המלך להעלות טענות אלו היא על ידי הגשת עתירה מינהלית (ראו למשל בר"מ 8943/10 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' מנהל הארנונה של עיריית תל אביב, [פורסם בגבו] פסקה 5 (19.1.2011))."

49. פועל יוצא של כל האמור לעיל הנו כי טענות העוררת בדבר שינוי מדיניות העירייה, העלאת תעריף הארנונה שלא כדין וטענות באשר להפליה של העורר לרעה, אינן מצויות בסמכות הוועדה. כמפורט לעיל, טענות מסוג זה מתאימות למסלול של עתירה מינהלית בבית המשפט לעניינים מנהליים, בהתאם להוראות חוק הארנונה וחוק בתי משפט לעניינים מנהליים תש"ס-2000, ומכאן כי דין טענות אלו להידחות.

50. נבהיר, כי בדחיית הערר אין אנו מביעים דעה השוללת את סיכויי העוררת להצליח בטענותיה אלא במסגרת עתירה מנהלית.

כללו של דבר - אנו דוחים את הערר.

בנסיבות העניין, תשלם העוררת הוצאות המשיב בסך 1,000 ₪.

בהתאם לסעיף 25(2) בחוק בתי משפט לעניינים מנהליים התשי"ס-2000; פריט 7 בתוספת השנייה לחוק זה; תקנה 23 בתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א-2000 ולסעיף 6(ב) לחוק הערר, על החלטה זו רשאים הצדדים להגיש ערעור מנהלי לבית משפט לעניינים מנהליים תוך 45 יום מיום מסירת ההחלטה.

בהתאם לתקנה 20(ג) לתקנות הערר תפורסם החלטה זו באתר האינטרנט של העירייה.

מזכירות הוועדה תמציא העתק מהחלטה זו לצדדים בפקסימיליה ובדואר רשום.

ניתן והודע (בהעדר הצדדים) היום, 31 באוקטובר 2017

אופיר זוקובסקי
חבר ועדה

שמעאל יצחק, עו"ד
חבר ועדה

עפר בר-און, עו"ד
יו"ר הוועדה